

(Kort bemærkning).

Forhandling

Leif Hermann (SF):

Ja, jeg kom vist oven i købet også til at konkludere på hr. Nør Christensens vegne, og den slags ting skal man jo være sig for, idet hr. Nør Christensen sagde – det burde jeg selvfølgelig have noteret mig – at principper ikke er alt. Det er det åbenbart ikke i denne sag, det er det i mange andre for hr. Nør Christensen, men så vil jeg da medgive, at hr. Nør Christensen ikke tog stilling til det principielle problem.

Om SF har tillid til Justitsministeriets praksis i forbindelse med tredjeinstansbevillinger eller ej, er ikke afgørende. Det afgørende er, om der er et principielt problem, og dernæst, hvorledes Justitsministeriet administrerer ordningen. Vores problem er ikke, at vi ved, hvordan Justitsministeriet administrerer ordningen. Vores problem er, at vi ikke ved det, og det kan selvfølgelig godt være, at hr. Nør Christensen mener, at det er fuldstændig ligegyldigt i denne sammenhæng. Det mener jeg ikke det er. Det mener jeg heller ikke det er for belysningen af det principielle problem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning om politiklage-nævn.

Af Leif Hermann (SF) m. fl.
(Fremsat 13/1 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det beslutningsforslag, som SF har fremsat, og som vi nu skal drøfte, lægger jo op til en række omfattende ændringer af de gældende regler om behandling af klager over politiets adfærd.

Ud over, at der foreslås en ændret sammensætning af lokalnævnene i forbindelse med behandlingen af klagesager, foreslås det, at nævnene – i modsætning til i dag – skal have mulighed for at tage stilling til klagerne ved at kunne udtale kritik af politiets adfærd.

Efter den gældende ordning er det lokalnævnenes opgave at træffe bestemmelse om, hvorvidt der bør indledes en nærmere undersøgelse i anledning af en klage over politiets adfærd, og lokalnævnet har således ikke i dag kompetence til at tage stilling til berettigelsen af de klager, der indgives.

Jeg er naturligvis enig i, at der, også når det drejer sig om politiet, bør være betryggende rammer for behandlingen af klagesager. Det synspunkt deles jo i øvrigt også af politiet og politiets egne organisationer, der altid har haft det standpunkt, at klager over politiet bør underkastes den nødvendige undersøgelse, og at der må skrives ind med disciplinære foranstaltninger eller på anden måde, når der har været grundlag for det.

Det er også vigtigt, at vi løbende overvejer og diskuterer, om de rammer, som gælder for behandlingen af klager over politiet, på alle måder er tilfredsstillende, og det har der jo også med mellemrum været lejlighed til i Tinget.

Justitsministeren har – og det er også anført i bemærkningerne til beslutningsforslaget – foretaget en undersøgelse af erfaringerne med lokalnævnenes virksomhed, og af de redegørelser, ministeriet har modtaget, fremgår det, at der er en overvejende positiv holdning til den nuværende lokalnævnsordning. Især med hensyn til lokalnævnenes generelle drøftelser af politiets virksomhed i politikredsene er der udtrykt stor tilfredshed.

For så vidt angår behandlingen af de konkrete klagesager er der i nogle af redegørelserne i forbindelse med denne undersøgelse peget på, at klagesagerne ikke bør fremtræde som fuldt ud undersøgt af politiet, inden de forelægges for lokalnævnene, og det er vel netop den problemstilling, som – sådan har jeg forstået det –